

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **M. P.**, bytem Kolovratská 57/3, Praha 10, zastoupena Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Milešovská 1312/6, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/5, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 2. 2021, č. j. 30 A 316/2018 - 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 6. 11. 2017, č. j. ZCU 030948/2017, Západočeská univerzita v Plzni (dále též „správní orgán I. stupně“, či „ZČU“) zamítla podle § 90 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o vysokých školách“), žádost žalobkyně ze dne 29. 11. 2010 o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice v hlavním studijním oboru v rámci kvalifikace: Právo; specializace Právo a právní věda získané studiem na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodě, Ukrajina, prostřednictvím Mezinárodního institutu podnikatelství a práva v Praze, s. r. o., a to z důvodu, že studijní program neuskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách. Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně odvoláním. Rozhodnutím ze dne 12. 10. 2018, č. j. MSMT-8055/2018-2 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

II.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného správní žalobu. Shora označeným rozsudkem Krajský soud v Plzni (dále též „krajský soud“) žalobu zamítl. Ztotožnil se se správními orgány, že nebyly splněny podmínky pro vyhovění předmětné žádosti. Podle krajského soudu správní orgány nepochybily ani tím, že rozhodnutí postavily na § 90 zákona o vysokých školách. Podle krajského soudu je třeba před posouzením případných odlišností studijních programů posoudit, zda žadatel je absolventem zahraniční vysoké školy, resp. zda absolvoval skutečně zahraniční vysokoškolské vzdělání. Na základě vyjádření příslušného ukrajinského orgánu (ENIC Ukraine) správní orgán I. stupně a návazně žalovaný dovodili, že studijní program neuskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách. S tímto závěrem se soud ztotožnil. I podle krajského soudu lze z informací uvedeného národního informačního střediska Ukrajiny učinit jednoznačný závěr, že vzdělání, o jehož uznání žalobkyně žádá, není zahraničním vysokoškolským vzděláním ve smyslu zákona o vysokých školách, protože žalobkyně neabsolvovala studium ve studijním programu akreditovaném podle příslušné právní úpravy platné na Ukrajině. Krajský soud nepřisvědčil ani námitkám dovozujičím vadnost, resp. nepravdivost uvedeného vyjádření ENIC Ukraine. Důvodné neshledal soud ani námitky poukazující na jiné vady řízení. Napadené rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které mu předcházelo, nejsou nepřezkoumatelná či jinak vadná. Vypořádávají stěžejní námitky žalobkyně, jakož i všechny rozhodné skutečnosti. Pojem nepřezkoumatelnost by neměl být nadužíván, neboť zrušením rozhodnutí správního orgánu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy bude základ sporu správním orgánem uchopen a na úrovni veřejné správy vyřešen, což není v zájmu účastníků řízení, ani veřejného zájmu na hospodárnosti řízení. Podle krajského soudu byl přitom oprávněn podepsat předmětné prvoinstanční rozhodnutí prorektor Západočeské univerzity v Plzni. Krajský soud neshledal ani existenci jiných zásadních vad v řízení před správními orgány. Stejně tak krajský soud neshledal důvodné ani zbývající žalobní námitky, a žalobu proto jako nedůvodnou zamítl. Rozsudek krajského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje

III.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů obsahově podřaditelných pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). V kasační stížnosti obsáhle poukazovala na vady ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Podle stěžovatelky je argumentace krajského soudu k jednotlivým bodům žaloby (body II a násl.) nepřezkoumatelná. Krajský soud důkladně nevypořádal všechny uplatněné námitky, a tím zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností. Krajský soud neměl doplňovat odůvodnění správních rozhodnutí, ale měl jejich rozhodnutí bez dalšího zrušit. Stěžovatelka dále obsáhle poukazovala na vady v řízení před správními orgány dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Byla názoru, že rozhodnutí správních orgánů jsou vadná a nepřezkoumatelná a byly splněny podmínky pro jejich zrušení správním soudem. Správní orgány měly žádosti stěžovatelky vyhovět, a nikoliv tuto zamítnout. Jejich rozhodnutí nemají oporu v platné právní úpravě (§ 90 zákona o vysokých školách). Pokud

pokračování

nedojde k porovnání dvou vysokoškolských studijních programů, resp. pokud není předmětem řízení uznání vysokoškolského studia, nemůže být žádost ani věcně projednána. Podle stěžovatelky nadto nebyl prorektor ZČU oprávněn podepsat předmětné prvostupňové rozhodnutí. Stěžovatelka dále poukazovala na vady v dokazování. Podle stěžovatelky nebylo prokázáno, že ukrajinský orgán ENIC Ukraine je součástí ukrajinského Ministerstva školství a vědy. Nebylo prokázáno ani to, že paní H. N. (která je uvedena na předmětném vyjádření ENIC Ukraine) byla oprávněna jednat za tento ukrajinský orgán. Stěžovatelka nesouhlasila ani se závěrem krajského soudu, že nekonkretizovala dopad do své právní sféry. Krajský soud pochybil i tím, že ve věci nenařídil ústní jednání. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[4] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu. Podle jeho názoru je rozsudek plně přezkoumatelný a zákonný. V kasační stížnosti nebyla předložena žádná nová tvrzení, která by stěžovatelka neuvedla v dřívějších fázích řízení. Žalovaný proto odkázal na svou dřívější argumentaci, kterou dále rozvedl, a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval obsáhlými námitkami poukazujícími na vady rozsudku krajského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[9] Má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Povinností krajského soudu je řádně se vypořádat se žalobní argumentací. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, je rozsudek nepřezkoumatelný i tehdy, pokud krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu opomene přezkoumat jednu

ze žalobních námitek. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 - 111, uvedl, že krajský soud je povinen se v rozhodnutí o žalobě vypořádat se všemi žalobními námitkami; opomene-li se krajský soud zabývat byť i marginální námitkou, nezbývá Nejvyššímu správnímu soudu než jeho rozhodnutí zrušit. Argumentem *a minori ad maius* pak musí shledán nepřezkoumatelným rozsudek za situace, kdy správní soud řádně nepřezkoumá stěžejní námitku účastníka řízení. Pokud rozhodnutí soudu v odůvodnění nereflexuje na námitky a zásadní argumentaci, o kterou se žaloba opírá, má to za následek jeho nepřezkoumatelnost. K tomu srov. vedle výše citované judikatury i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 76, ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, atp.). Rovněž i Ústavní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že požadavek kvalitního a vyčerpávajícího odůvodnění soudního rozhodnutí je jedním z principů představujících neopominutelnou součást práva na spravedlivý proces a vylučujících libovůli při rozhodování. Jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud řádně vypořádal (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2000, sp. zn. III. ÚS 103/99, ze dne 28. 8. 2001, sp. zn. I. ÚS 60/01, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>). Výše uvedené požadavky dopadají i na rozhodnutí správních orgánů. I jejich povinností je řádně vypořádat námitky účastníků řízení. Nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí, pro kterou je třeba jeho rozhodnutí zrušit (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25, atp.).

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn (má 28 stran) a je plně srozumitelný. Stěžovatelka ostatně proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na mnoha místech s ním polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017 - 35). Ačkoliv si jistě lze představit ještě podrobnější vypořádání uplatněných námitek, nezpůsobuje způsob zvolený krajským soudem nutnost zrušení jeho rozsudku. Postup krajského soudu odpovídá konstantní judikatuře, podle níž není povinností správního soudu reagovat na každý dílčí argument uplatněný v podání a ten obsáhle vyvrátit; úkolem soudu je uchopit obsah a smysl argumentace a vypořádat se s ní (podpůrně srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 201/04, I. ÚS 729/2000, I. ÚS 116/05, IV. ÚS 787/06, III. ÚS 989/08, III. ÚS 961/09, IV. ÚS 919/14). Např. v nálezu ze dne 12. 2. 2009 vydaném pod sp. zn. III. ÚS 989/08 Ústavní soud uvedl, že „*Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015,

pokračování

č. j. 9 As 221/2014 - 43). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se soud podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takovými vadami rozsudek krajského soudu netrpí.

[11] Zásadními vadami netrpí ani rozhodnutí správních orgánů. Ty přezkoumatelně odůvodnily, z jakých důvodů nebylo lze stěžovatelčině žádosti vyhovět. V rozhodnutích je obsáhle popsán zjištěný skutkový stav (který má oporu ve správním spisu), provedeno náležité právní hodnocení a vypořádáno jádro argumentace stěžovatelky, přičemž správní orgány se nedopustily žádné vady, pro kterou by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich postup ve svém souhrnu odpovídal požadavkům právní úpravy a judikatury (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25, ze dne 27. 5. 2017, č. j. 5 As 49/2016 - 198, ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 As 15/2016 - 85, ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 245/2019 - 38).

[12] Nejvyšší správní soud nezpochybňuje ani východiska stěžovatelkou akcentovaných rozsudků vyjadřujících se k náležitostem rozhodnutí správních orgánů a k požadavkům řádného odůvodnění (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58, ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, ze dne 27. 10. 2003, č. j. 2 A 552/2002 - 25 atp.). Z uvedené, jakož i další judikatury Nejvyššího správního soudu, však současně vyplývá, že na každé správní rozhodnutí je třeba nahlížet individuálně, v kontextu všech ze spisu vyplývajících skutečností, a jejich optikou zkoumat, zda dostalo požadavkům přezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud odůvodnění správních rozhodnutí považuje za zcela dostatečné, resp. přezkoumatelné. Neshledal, že by se správní orgány dopustily vad, pro které by jejich rozhodnutí nemohla obstát (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech sp. zn. 4 Ads 13/2003, sp. zn. 5 Ads 34/2003, sp. zn. 6 Ads 132/2008, sp. zn. 4 Ads 81/2009, sp. zn. 6 Ads 11/2013, sp. zn. 10 Ads 259/2016, sp. zn. 7 Ads 61/2018, atp.). Nejvyšší správní soud dodává, že není názoru, že by krajský soud nepřipustně doplňoval odůvodnění správního rozhodnutí. Jeho postup byl plně v mezích právní úpravy a judikatury. Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem i v závěru stran poměrné obecnosti některých žalobních námitek, resp. jejich nepodloženosti (podrobněji viz dále).

[13] Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení jádra věci, tedy k posouzení, zda byly splněny podmínky pro vyhovění předmětné žádosti stěžovatelky.

[14] V tomto ohledu předesílá, že se již rozhodnutími žalovaného ve věcech uznávání zahraničního studia zabýval, a to například v nedávných rozsudcích ze dne 31. 5. 2022, č. j. 2 As 395/2019 - 42, ze dne 2. 6. 2022, č. j. 1 As 320/2020 - 31, ze dne 25. 1. 2022, č. j. 4 As 268/2021 - 36, atp. Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od tam vyslovených závěrů odchýlit a jako takové je zcela přebírá i pro nyní projednávanou věc. Nad rámec uvedených rozsudků uvádí ke stížným námitkám následující.

[15] Podle § 2 odst. 1 věty první zákona o vysokých školách vysoká škola uskutečňuje akreditované studijní programy a programy celoživotního vzdělávání.

[16] Podle § 44 odst. 1 tohoto zákona vysokoškolské vzdělání se získává studiem v rámci akreditovaného studijního programu podle studijního plánu stanovenou formou studia.

[17] Podle § 55 odst. 1 a 2 zákona o vysokých školách studium se řádně ukončuje absolvováním studia v příslušném studijním programu. Dokladem o ukončení studia a o získání příslušného akademického titulu je vysokoškolský diplom a dodatek k diplomu.

[18] Podle § 78 odst. 1 uvedeného zákona studijní program podléhá akreditaci, kterou uděluje ministerstvo.

[19] Podle § 78 odst. 2 zákona o vysokých školách není-li studijní program akreditován, nelze k jeho studiu přijímat uchazeče, konat výuku, zkoušky ani přiznávat akademické tituly.

[20] Podle § 89 odst. 1 zákona o vysokých školách na žádost absolventa zahraniční vysoké školy vydá osvědčení o uznání vysokoškolského vzdělání nebo jeho části v České republice: a) ministerstvo, jestliže je Česká republika vázána mezinárodní smlouvou se zemí, kde je zahraniční vysoká škola zřízena a uznána, a ministerstvo je touto smlouvou k uznání zmocněno, b) v ostatních případech veřejná vysoká škola, která uskutečňuje obsahově obdobný studijní program.

[21] Podle § 89 odst. 3 zákona o vysokých školách veřejná vysoká škola vydá osvědčení na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy nebo na základě rozsahu znalostí a dovedností osvědčených vysokoškolskou kvalifikací.

[22] Podle § 90 odst. 1 zákona o vysokých školách ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace veřejnou vysokou školou rozhoduje rektor.

[23] Podle § 90 odst. 2 věty první zákona o vysokých školách podkladem pro uznání je originál nebo úředně ověřená kopie diplomu, vysvědčení nebo obdobného dokladu vydaného zahraniční vysokou školou, případně originál nebo úředně ověřená kopie dodatku k diplomu a doplňující informace o tom, že studijní program uskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle tohoto zákona, a o náplni vysokoškolského studia v zahraničí.

[24] Podle § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách zjistí-li veřejná vysoká škola nebo podle § 89 odst. 2 ministerstvo, že jsou studijní programy po jejich srovnání v podstatných rysech odlišné, žádost o uznání zamítne.

pokračování

[25] Mezi stranami není sporné, že stěžovatelka v roce 2010 podala k ZČU žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Rozhodnutím ze dne 27. 4. 2011 ZČU žádost stěžovatelky o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice zamítla. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně se stěžovatelka odvolala. V návaznosti na její odvolání bylo rozhodnutí ze dne 27. 4. 2011 žalovaným zrušeno a věc vrácena ZČU k dalšímu řízení. I pozdější rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni byla žalovaným rušena.

[26] V posledním zrušujícím rozhodnutí žalovaný zavázal správním orgán I. stupně, aby v dalším řízení především oslovil prostřednictvím Evropské sítě národních informačních středisek pro akademickou mobilitu a uznávání (sít' ENIC vytvořená podle Lisabonské úmluvy) partnerské národní informační středisko Ukrajiny a dotázal se, zda předložená vysokoškolská kvalifikace žadatelky (stěžovatelky) vystavená zahraniční univerzitou v českém jazyce a přiznávající titul „Magistr práva“ byla vydána vysokou školou, která je součástí vysokoškolského vzdělávacího systému Ukrajiny, a zda ji lze dle Lisabonské úmluvy považovat za vysokoškolskou kvalifikaci uznatelnou v zemi svého původu, tedy na Ukrajině, a zda tato vysokoškolská kvalifikace garantuje na území Ukrajiny svým držitelům odpovídající profesní a akademická práva. ZČU návazně požádala ENIC Ukraine o poskytnutí specifikovaných informací, čemuž ENIC Ukraine vyhověla - viz vyjádření ze dne 23. 5. 2017 (dále též „vyjádření ENIC Ukraine“). Dne 14. 8. 2017 vyrozuměla Západočeská univerzita v Plzni stěžovatelku o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Stěžovatelka této možnosti využila.

[27] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 6. 11. 2017 pak byla žádost stěžovatelky o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatelka odvolala. Rozhodnutím ze dne 12. 10. 2018 žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Z odůvodnění uvedených rozhodnutí zejména vyplývá, že na základě informací vyplývajících z vyjádření ENIC Ukraine bylo zjištěno, že stěžovatelka předložila k uznání kvalifikaci, která v zemi, kde měla zahraniční univerzita, která diplom vydala, sídlo (tedy Ukrajina), není uznávanou vysokoškolskou kvalifikací; nepřiznává svému držiteli oprávnění spojená se získáním vysokoškolské kvalifikace, jako je přístup k dalšímu studiu (doktorskému), udělení akademického titulu a jeho užívání nebo přístup k profesním činnostem odpovídajícím získané kvalifikaci. Takováto kvalifikace proto nemůže být osvědčena za rovnocennou kvalifikaci absolventa akreditovaného magisterského studijního programu uskutečňovaného vysokou školou v České republice. Vzdělání doložené kvalifikací poskytoval subjekt, který není vysokoškolskou institucí, tj. vysokou školou dle zákona o vysokých školách, vysokoškolskou institucí dle Lisabonské úmluvy. Hodnocená kvalifikace (Diplom) vydaná zahraniční univerzitou neodpovídá ani státnímu vzoru vysokoškolské kvalifikace Ukrajiny platnému v době jejího vystavení a není uznávána na území Ukrajiny jako doklad o vysokoškolském vzdělání se stejnými právy jako mají držitelé diplomů jiných ukrajinských univerzit. Stěžovatelkou předložený diplom tedy nedokládá vysokoškolskou kvalifikaci uznanou zemí, v níž byla získána, respektive pod jejíž právní režim zahraniční univerzita spadá. Kvalifikace předložená stěžovatelkou tedy není kvalifikací, která by byla uznávána na Ukrajině a kterou by bylo

možné uznat podle Lisabonské úmluvy. Na základě uvedených východisek pak žalovaný aproboval závěr správního orgánu I. stupně, že žádosti stěžovatelky o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace v České republice nelze vyhovět z důvodu nesplnění zákonné podmínky, neboť studijní program neuskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách.

[28] Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že uvedený stěžejní závěr o tom, že studijní program neuskutečňovala instituce oprávněná poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním podle zákona o vysokých školách, stěžovatelka relevantně nezpochybnila. Neuvedla žádný právní argument, na základě kterého by bylo lze dovodit nezákonnost uvedeného vyústění, přičemž nepředložila ani žádný podklad, který zpochybnil podklady pro uvedené závěry správních orgánů (nosným podkladem bylo shora označené vyjádření ENIC Ukraine). Její argumentace byla vedena v obecné rovině jako obecný nesouhlas s vyjádřením ENIC Ukraine a navazujícími závěry správních orgánů. Jak však správně uvedl krajský soud, pokud stěžovatelka zpochybňuje vyjádření příslušného ukrajinského orgánu, poukazuje na jeho údajnou nepravdivost, zfalšovanost atp., je třeba trvat na tom, aby taková tvrzení podložila hodnověrnými argumenty či podklady. Stěžovatelka takto nepostupovala (zde lze zdůraznit i to, že předmětné řízení bylo zahájeno na základě žádosti stěžovatelky - k povinnostem účastníků v těchto řízeních srv. rozsudky zdejšího soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015 - 43, atp.). Nutno dodat, že správní orgány i krajský soud se obsáhle zabývaly oprávněním ENIC Ukraine k poskytnutí předmětného vyjádření, jeho vypovídací hodnotou, hodnověrností atp., přičemž Nejvyšší správní soud na jejich hodnocení neshledal nic nezákonného.

[29] Jak přitom vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2022, č. j. 2 As 395/2019 - 42, „pokud si veřejná vysoká škola rozhodující o žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského studia podle § 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách vyžádá stanovisko příslušného národního informačního střediska pro akademickou mobilitu a uznávání (ENIC) v souladu s Lisabonskou úmluvou, z něhož plyne, že žadatelem předložený diplom není dokladem o kvalifikaci uznávané v zemi původu zahraniční vysoké školy, a toto stanovisko není dalšími důkazy ve správním řízení zpochybněno, lze na jeho podkladě žádost zamítnout bez bližšího prověřování skutečností tam uvedených. Tento závěr ostatně vychází z rozhodovací praxe krajských správních soudů (srv. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 24. 10. 2019, č. j. 30 A 241/2017 - 117, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2021, č. j. 10 A 24/2019 - 45), která byla potvrzena i Nejvyšším správním soudem (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2022, č. j. 4 As 268/2021 - 36). S ohledem na skutečnost, že stěžovatel věcné hodnocení studia stěžovatele ze strany ENIC UKR nijak nerozporoval, nedopustil se žalovaný vady řízení, když z tohoto stanoviska bez dalšího při hodnocení žádosti stěžovatele vycházel.“

[30] Odkázat lze dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2022, č. j. 1 As 320/2020 - 31, podle něhož pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání je nutné naplnění dvou podmínek, a to, že žadatel o uznání je absolventem zahraniční vysoké školy, a že studijní programy nejsou po srovnání v podstatných rysech odlišné. První podmínka zejména obnáší posouzení, zda žadatel o uznání úspěšně dokončil studijní

pokračování

program, zda vysoká škola byla oprávněna k výuce tohoto studijního programu a zda žadateli udělila odpovídající diplom nebo jiný obdobný doklad o absolvování zahraniční vysoké školy. Podstatou posouzení první podmínky tedy je, zda žadatel o uznání vystudoval studijní program zahraniční vysoké školy a je v důsledku toho v daném státě oprávněn užívat titul či jiné benefity spojené s vystudováním zahraniční vysoké školy. Jinými slovy, zda i zahraniční správní orgány dané země budou žadatele o uznání považovat za absolventa zahraniční (z jejich pohledu tamní) vysoké školy. Podkladem rozhodnutí je mimo jiné kopie diplomu, informace o kvalifikaci zahraniční vysoké školy a náplni studijního programu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2021, č. j. 8 As 193/2019 - 93, bod 11). Není-li přitom první podmínka „splněna, tj. není-li vysokoškolské vzdělání, o jehož uznání se žádá, zahraničním vysokoškolským vzděláním ve smyslu zákona o vysokých školách, správní orgán žádost o uznání zamítne, aniž by musel srovnávat studijní programy (tj. splnění druhé podmínky; viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2022, č. j. 4 As 268/2021 - 36; skutečnost, že nemusí dojít až ke srovnávání studijních programů, vyplývá též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2016, č. j. 9 As 286/2015 - 60, bod 62).“

[31] Obdobně srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2022, č. j. 6 As 352/2020 - 34, ve které soud uvedl, že primární podmínkou „pro uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání ve smyslu § 89 zákona o vysokých školách je skutečnost, že žadatel o uznání je absolventem zahraničního vysokoškolského vzdělání, tedy absolventem zahraniční vysoké školy. Posouzení, zda je tato podmínka naplněna, obnáší mj. i posouzení, zda instituce poskytující vzdělání byla oprávněna k výuce ve vysokoškolském studijním programu, neboť jako vysokoškolské vzdělání lze uznat pouze takové vzdělání, které je poskytnuto vysokou školou či institucí oprávněnou poskytovat vzdělání srovnatelné s vysokoškolským vzděláním (...) K porušení Lisabonské úmluvy, na jejíž principy se stěžovatelka odvolává, nedošlo, neboť stěžovatelka nezískala vzdělání u instituce, která byla uznána příslušným orgánem Ukrajiny jako součást vysokoškolského systému, a nezískala tedy vysokoškolské vzdělání ve smyslu Lisabonské úmluvy (čl. I).“

[32] Z uvedených důvodů nelze souhlasit se stěžovatelkou, že by důvodem pro zamítnutí žádosti mohla být pouze odlišnost studijních programů. Takový výklad neodpovídá smyslu, resp. účelu uznávání vysokoškolského studia (k tomu viz vedle výše uvedené judikatury i rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2020, č. j. 11 A 26/2019 - 42, a ze dne 14. 12. 2020, č. j. 14 A 27/2019 - 48). Jinými slovy, správní orgány nepochybily, pokud nevyhověly žádosti stěžovatelky o uznání předmětného studia.

[33] Stěžovatelka svou další argumentaci zaměřovala primárně na nepřezkoumatelnost a vady rozsudku krajského soudu a správních rozhodnutí. Jak již však bylo výše uvedeno, takové námitky soud případnými neshledal. Jak rozsudek krajského soudu, tak i rozhodnutí správních orgánů jsou plně přezkoumatelná, přičemž nedošlo ani k žádným vadám, pro které by bylo třeba přistoupit k jejich zrušení.

[34] Krajskému soudu nelze vytýkat ani závěry stran osoby oprávněné podepisovat prvoinstanční rozhodnutí. Soud k tomu uvedl, že nemá důvod k pochybnostem o tom, že doc. Ladislav Čepička, Ph.D., byl prorektorem Západočeské univerzity v Plzni pro studijní a pedagogickou činnost v době od 5. 3. 2015 do 31. 12. 2018, tedy i v době

vydání prvoinstančního rozhodnutí. To vyplývá např. z Výroční zprávy o činnosti Západočeské univerzity v Plzni. Uvedený podklad přitom stěžovatelka nezpochybnila, nepředložila ani jiný podklad, ze kterého by bylo lze učinit závěr, že uvedená osoba nebyla oprávněna podepsat označené rozhodnutí. Uvedené hodnocení krajského soudu nelze považovat za nepřipustné doplnění argumentace správního orgánu, jak tvrdila stěžovatelka. Otázku nicotnosti rozhodnutí (z důvodu jeho vydání, resp. podepsání neoprávněnou osobou) musí soud zkoumat z úřední povinnosti (srov. např. rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 12. 1997, č. j. 6 A 26/95 - 29, ze dne 14. 1. 1997, č. j. 7 A 185/94 - 23, ze dne 14. 4. 1995, č. j. 7 A 35/95 - 16, a ze dne 25. 6. 1996, č. j. 6 A 152/94 - 27, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2008, č. j. 7 Afs 68/2007 - 82, ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Azs 277/2004 - 70, ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 10/2004 - 49, a ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 12/2003 - 48). Krajský soud přitom správně shledal, že prorektor byl oprávněn k podepisování prvoinstančního rozhodnutí. K tomu viz vedle rozsudku ve věci sp. zn. 2 As 395/2019 i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2016, č. j. 9 As 286/2015 - 60, podle něhož nic nebrání tomu, aby rektor „v souladu s § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách pověřil určeného prorektora k tomu, aby jej zastupoval ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace. Dle § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách: „Rektora zastupují v jím určeném rozsahu prorektori. Prorektory jmenuje a odvolává rektor.“ Smyslem daného ustanovení je umožnit nastavení pravidel efektivního fungování vysoké školy tak, aby vysoká škola nebyla ochromena při plnění svých úkolů v případě delší nepřítomnosti rektora (např. v případě dovolené či déle trvající nemoci), případně aby nedošlo k zahlcení rektora. Zcela v souladu se smyslem citovaného ustanovení je to, aby se rektor dal zastupovat prorektorem i ve věcech uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace veřejnou vysokou školou. Nelze souhlasit s názorem, že rektor se může dát zastupovat jen v samosprávné působnosti veřejné vysoké školy. Uvedený názor stěžovatel dovozoval ze systematiky zákona o vysokých školách, k čemuž poukázal na to, že § 10 odst. 4 je zařazen ve druhé části zákona nazvané veřejná vysoká škola a její součástí, a § 89 a § 90 regulující uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace jsou začleněny v deváté části zákona nazvané státní správa. Nejde o přesvědčivou argumentaci ve srovnání s jasným textem § 10 odst. 4 zákona o vysokých školách, který žádným způsobem neomezuje okruh záležitostí, v nichž se rektor může dát prorektory zastoupit, a s vyloženým smyslem tohoto ustanovení.“ Z uvedených důvodů je nepřipadná i odlišná argumentace stěžovatelky o nemožnosti prorektora jednat v dané věci. Za situace, kdy nebylo sporné, že doc. Ladislav Čepička, Ph.D. byl pověřeným prorektorem (viz výše), nebylo třeba nařizovat ústní jednání za účelem ověření uvedených skutečností.

[35] Důvodem pro nařízení ústního jednání nebylo ani ověřování skutečností vyplývajících ze správního spisu, resp. ze správních rozhodnutí. Obsahem správního spisu se podle ustálené judikatury správních soudů nedokazuje (srv. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2006, č. j. 7 Afs 39/2005 - 53, ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, nebo ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, či rozsudek rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018 - 39). Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný důvod pro nařízení jednání v dané věci, resp. nutnost dalšího dokazování. Dostatečné podklady pro nosné závěry rozsudku krajského soudu (uznatelnost daného vzdělávání) byly založeny ve správním spisu, a krajský soud tedy nebyl povinen obstarávat další podklady. Ani správní orgány nepochybily, pokud neprovedly všechny stěžovatelkou navržené důkazy (např. svědeckou výpověď prof. V. P.,

pokračování

CSc., výpis z obchodního rejstříku atp.). Jak správně uvedl krajský soud, z námitky týkající se prof. V. P., CSc., není zřejmé k prokázání jakých relevantních skutečností by měl být vyslechnut jako svědek, resp. co by jeho výpověď mohla změnit na uvedeném nosném závěru, pro který nebylo lze uznat dané vzdělání. Pro danou věc byl nepodstatný i výpis ohledně existence organizační složky Zakarpatské státní univerzity; tímto výpisem by nebylo lze zpochybnit relevanci vyjádření příslušného orgánu Ukrajiny stran povahy předmětného studijního programu, resp. charakteru studia. To platí i pro odkaz na smlouvu mezi Zakarpatskou státní univerzitou a Mezinárodním institutem podnikatelství a práva, s.r.o. a další stěžovatelkou akcentované listiny. Neprovedení důkazu listinou, o kterou se opírá odůvodnění rozhodnutí, nemusí vést ke zrušení rozhodnutí. Tak je tomu např. tehdy, pokud listina byla součástí správního spisu, s jehož kompletním obsahem se mohl účastník řízení seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí (podpůrně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 2 As 258/2017 - 48, a na něj navazující judikaturu). Optikou toho je třeba nahlížet na odpověď Ministerstva školství a vědy Ukrajiny ze dne 23. 5. 2017 (kterou zcela jistě nelze považovat za skutečnost obecně známou). S ohledem na to, že po obdržení uvedené listiny správní orgán I. stupně poučil stěžovatelku o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům rozhodnutí (§ 36 odst. 3 správního řádu) a stěžovatelka se seznámila s podklady připravenými pro rozhodnutí, přičemž jí byla pořízena kopie mimo jiné právě uvedené odpovědi (jakož i žádosti rektora Západočeské univerzity v Plzni ze dne 10. 3. 2017), na což stěžovatelka reagovala podáním došlým správnímu orgánu I. stupně dne 21. 9. 2017, nebyl dán důvod ke zrušení správních rozhodnutí. Obdobně lze nahlížet i na další tvrzené vady v dokazování. Žádná z nich podle názoru Nejvyššího správního soudu nedosáhla intenzity, pro kterou by bylo nutno přistoupit ke kasaci napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že není názoru, že by se správní orgány dopustily v procesu dokazování takových vad, které by měly za následek nutnost zrušení jejich rozhodnutí (srv. podpůrně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2012, č. j. 1 As 115/2012 - 33). To stejné platí i pro řízení před krajským soudem.

[36] Z ničeho nevyplývá ani to, že by odpověď Ministerstva školství a vědy Ukrajiny na žádost rektora Západočeské univerzity byla zfalšována. I zde stěžovatelka nepředložila žádný podklad pro své tvrzení, jakož ani důvod (motiv) k takovému postupu. Obdobně lze nahlížet na (další) nepodložená tvrzení stěžovatelky, např. na tvrzení, že H. N. (uvedená na předmětném potvrzení) není zaměstnancem Ministerstva školství a vědy Ukrajiny, a nebyla tak oprávněna vydat předmětné potvrzení. I v tomto ohledu zůstala stěžovatelka v rovině obecných tvrzení. Stěžovatelka přitom nijak nezpochybnila ani žalovaným ve vyjádření k žalobě zmíněnou webovou stránku, kterou žalovaný podpořil svůj závěr, že H. N. byla oprávněna v dané věci vystupovat. Krajský soud přitom své závěry nevystavěl pouze na vyjádření žalovaného k žalobě, resp. na uvedené webové stránce. Tento argument použil pouze podpůrně. To stejné platí i pro odkaz na další webovou stránku (<http://www.enic.in.ua>, na které lze nalézt vzory platných ukrajinských diplomů). Soud dodává, že porovnání diplomů nelze považovat za aplikaci práva *stricto sensu*, přičemž nerozumí ani navazujícímu názoru stěžovatelky, že „i pokud by diplomy byly v rozporu se zákonem, ještě to neznamená, že nemají předvídané účinky“. Jak nadto uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci sp. zn. 2 As 395/2019, „I za předpokladu platnosti, správnosti a pravdivosti stěžovatelem předloženého diplomu totiž tento diplom prokazuje

přinejlepším to, že stěžovatel absolvoval vzdělání, které není uznatelné podle § 89 a § 90 zákona o vysokých školách, jak vyplývá ze stanoviska ENIC UKR získaného k hodnocení uznatelnosti vzdělání stěžovatele ze strany žalovaného. Ze stejného důvodu nemá smysl zabývat se obsahem a výkladem ukrajinského práva a jeho dopady na platnost diplomu stěžovatele. Ze stanoviska ENIC UKR totiž jasně vyplývá, že diplom stěžovatele je ve formátu, který není souladný s ukrajinskými standardy pro státem vydané osvědčení o dosaženém vysokoškolském vzdělání, a že ani vzdělávací program, který stěžovatel absolvoval, není programem, který by byl uznávaný Ministerstvem školství a vědy Ukrajiny. Byť tedy může být diplom stěžovatele platný v tom smyslu, že se jedná o dokument vydaný na základě smlouvy mezi Mezinárodním institutem podnikatelství a práva s.r.o. a Zakarpatskou univerzitou a údaje v něm mohou být v tomto ohledu správné a pravdivé, nic to nemění na skutečnosti, že tento diplom není osvědčením o dosažení zahraničního vysokoškolského vzdělání uznatelného podle Lisabonské úmluvy.“ Z uvedených důvodů není v dané věci podstatné, zda činnost Mezinárodního institutu podnikatelství a práva s.r.o. byla pouze organizační (nebo nikoliv), jaká byla povaha zápisu Mezinárodního institutu podnikatelství a práva, s.r.o., do obchodního rejstříku. To stejné platí i pro další obdobná tvrzení. Těmi se důkladně zabýval krajský soud a soud na jeho rozsudek odkazuje.

[37] Nejvyšší správní soud dodává, že není názoru, že by v řízení nebyly respektovány stěžejní názory obsažené v rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 1. 2. 2017, č. j. MSMT-3181/2017-1. Toto rozhodnutí mj. uložilo správnímu orgánu I. stupně, aby si obstaral vyjádření ENIC Ukraine k povaze daného vzdělávání, čemuž správní orgán I. stupně vyhověl a takové vyjádření si obstaral (viz výše). Z ničeho přitom nevyplývá, že by uvedené vyjádření bylo získáno nelegálním způsobem. Rektor Západočeské univerzity v Plzni učinil dotaz v návaznosti na žádost stěžovatelky a v souladu se zákonem o vysokých školách, resp. Lisabonskou úmluvou. Bylo by i absurdní, pokud by si subjekt (který má ověřit splnění podmínek pro uznání zahraničního studia) nemohl vyžadovat informace od zahraničních partnerů. Ani ze zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů nelze dovodit nemožnost vyžadovat předmětné informace a nakládat s nimi. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné jiné zásadní pochybení stran vyžadování předmětného vyjádření. To obdobně platí i pro žádost ze dne 10. 3. 2017. I podle názoru Nejvyššího správního soudu byly dotazy vznesené v předmětné žádosti zcela namístě. Směřovaly ke zjištění skutečného charakteru daného studia, resp. k ověření toho, zda lze předmětné vzdělání považovat za zahraniční vysokoškolské vzdělání ve smyslu zákona o vysokých školách. Stěžovatelka návazně obecně uváděla, že namítaná e-mailová komunikace se nikdy neuskutečnila a je třeba ji považovat za falzum, neuvedla však, z čeho by měl takový závěr vyplývat. Jak přitom vyplývá z bodů 48 a násl. rozsudku ve věci sp. zn. 2 As 395/2019, v daném řízení lze vycházet i z běžné e-mailové korespondence mezi ENIC a Ukraine a žalovaným. V podrobnostech odkazuje soud i na rozsudek krajského soudu, jehož odůvodnění považuje i v tomto ohledu ze zcela případné a dostačující.

[38] To stejné lze uvést i k argumentaci krajského soudu týkající se dalších bodů žaloby. Zde soud mj. řádně zdůvodnil, proč došlo v průběhu let ke změně praxe v uznávání zahraničního vysokoškolského studia, resp. proč dřívější postup správních orgánů nezakládá legitimní očekávání stěžovatelky. I judikatura přitom připouští změnu správní praxe, vyžaduje však náležité odůvodnění takového postupu (viz např. nálezy Ústavního

pokračování

soudu ze dne 23. 1. 2008, sp. zn. I. ÚS 520/06, č. 18/2008 Sb. ÚS; dne 6. 5. 2009, sp. zn. I. ÚS 591/06, či ze dne 19. 3. 2009, sp. zn. III. ÚS 2822/07, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132, č. 1915/2009 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233, atp.). Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány náležitě odůvodnily změnu správní praxe. Ke změně rozhodovací praxe došlo na základě vyjádření nejvyšší státní zástupkyně a Akreditační komise, dle kterých docházelo zprostředkováním vzdělání zahraniční univerzity na území České republiky Mezinárodním institutem podnikatelství a práva, s.r.o., resp. jeho následnou nostrifikací k obcházení zákona o vysokých školách. V návaznosti na tato stanoviska začala univerzita podrobněji zkoumat podmínky studia, charakter získaného vzdělání atp., tak aby plně dostála zákonným požadavkům, resp. naplnila smysl a účel uznávání. V tomto ohledu lze zdůraznit i závěr z bodu 53 a násl. rozsudku ve věci sp. zn. 7 As 293/2019, podle něhož dřívější postup správních orgánů „nebyl způsobilý založit ustálenou správní praxi, pokud ve skutkově shodném případě, jako je případ žalobce, rozhodovali tak, že uznávali vzdělání dosažené shodným způsobem, jaký deklaroval žalobce, podle Lisabonské úmluvy, resp. podle § 89 a 90 zákona o vysokých školách. Toto vzdělání totiž nebylo způsobilé k tomu, aby bylo kvalifikováno jako zahraniční vysokoškolské vzdělání podle Lisabonské úmluvy, resp. podle § 89 a § 90 zákona o vysokých školách. Jinými slovy, legitimní očekávání stěžovatele nemohla založit skutečnost, že správní orgány ve skutkově obdobných případech nezákonně uznávaly vzdělání, o jehož uznání žádal stěžovatel, jako zahraniční vysokoškolské vzdělání podle § 89 a § 90 zákona o vysokých školách. Z toho důvodu považuje Nejvyšší správní soud za irelevantní návrh stěžovatele na provedení dokazování správními spisy v jiných řízeních o žádostech o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání, kterými chtěl stěžovatel prokázat ustálenou praxi ZČU, dle které mu svědčilo legitimní očekávání ve vyhovění jeho žádosti. Krajský soud tak nepochybil, pokud navrhané důkazy neprovedl.“

[39] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou jinou vadu či nezákonnost, které by vyvolávaly nutnost zrušení rozsudku krajského soudu. Jeho rozsudek má plnou oporu ve spisu a právní úpravě. Nejvyšší správní soud se proto s jeho závěry plně ztotožňuje a v plném rozsahu je přebírá. To, že s nimi stěžovatelka nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, stejně jako odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a kdy nyní posuzované kasační námitky jsou ve značné míře opakováním či shrnutím námitek žalobních, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[40] Lze tak uzavřít, že Nejvyšší správní soud neshledal na podkladě kasačních námitek důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu. Soud neshledal ani existenci vad, ke kterým je povinen přihlížet *ex officio* (viz např. § 109 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[41] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2022

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu